Cartes

Deu mil animals abandonats
LÍDIA ANGELATS JORDÀ. RIPOLL.
Felicitats al Senyor Arbonés, escriptor, pel seu article «Tauromàquia». Trobava a faltar jo un escrit així de part dels periodistes, intel·lectuals o polítics, els quals són els que escriuen als diaris. Són tals individus que formen part d'una gran família gregària que «això toca o això no toca». Es necessiten calés i, al capdavall, els animals no voten. Són totalment indefensos, no ens hem de preocupar. Així doncs, que continuï la festa! Tan tradicional! Ja en el temps dels romans es feia. Pa i circ.
Doncs el felicito. I desitjo que hi hagi més escriptors, articulistes, que s'atreveixin a trencar el silenci a favor dels animals. Ells no es poden defensar. Emprenya de veritat veure'ls cercats, tancats i martiritzats. Llibertat, on ets? Ells podrien dir més que quasi ningú el que és la manca de llibertat, i el que arriba a ser la crueltat de l'home.

Diada Nacional de Catalunya

Francesc A. Picas. LA JONQUERA.
Jornada d'esperances i d'optimisme, de germanor i unitat. No vàrem entendre, però, per què en el magnífic festival que organitzaren a la vigília, citaren i recordaren Lluís Companys, un deplorable polític.
Milers de famílies catalanes han plorat i ploren familiars i amics assassinats injustament els anys de govern de Lluís Companys, el 1936-1939.
Som molts els catalans que lamentem els valors destruïts per odi, imatges, altars, custòdies i tresors irrecuperables, riquesa de Catalunya. Prohibició del culte, del cant, teatre i literatura cristiana, tancament d'escoles religioses, usurpació de fàbriques i tallers sota un sistema marxista. Persecució i assassinat d'empresaris, polítics i gent de bé. El president de la Generalitat era Lluís Companys.
Companys, a la postguerra fou condemnat per un tribunal format per militars, amics dels 160 militars que va fer afusellar a Barcelona el juliol de 1936.
Som milers els catalans que celebrem la Diada amb esperances d'una Catalunya lliure, rica amb justícia social, senyora de les seva història, alliberada políticament. Que volem oblidar el passat funest.

Pensem, llavors deixem de viure
Francesca Barti i Comalat. Banyoles.
El pensament habitual és involuntari, associatiu i reactiu; sovint recollit per cadenes emocionals que tendeixen a buscar o inventar problemes que ens mantenen ?lluny de la realitat.
Paul Valéry deia: «Pensar és perdre el fil». Ens podem passar hores i hores abduïts en aquestes inèrcies mentals retransmeten la vida sense viure-la.
Donar voltes a les coses és la droga per excel·lència. Els pensaments ordinaris ?segueixen el mateix patró que una addicció qualsevol, suavitza el malestar i ens reté. Tanmateix, això fa que justifiquem, culpem, ex-culpem i inventem el que faci falta per poder «seguir tirant».
Som esclaus dels pensaments i el pitjor de tot és que ens creiem els reis del Mambo.

Adonar-se d'això és el primer pas per travessar aquest mar de confusions i dolor que requereix una clara predisposició personal, companyia, respecte i consol.
Per alliberar-nos d'aquesta mala pràctica fan falta persones que ens ajudin amb la seva presència, honestedat, a reciclar el mal i retrobar-nos amb el vertible sentir de la naturalesa humana.
És vital iniciar aquest viatge com més aviat millor per tal de gaudir la resta d'anys que ens queden en aquesta vida per tal de relacionar-nos millor amb un mateix i amb l'entorn, així com també aconseguir una visió més calmada, coherent, lúcida i clara.
Quan s'aconsegueix frenar aquesta mala inèrcia llavors som capaços/ces de prendre decisions correctes, viure amb més harmonia amb un/a mateix/a, tenir més pau interior i gaudir dels petits detalls i moments.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/09/15/cartes/743448.html?utm_source=rss